СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XXXV. Ч. 160. Джерзи Сіті, Н. Дж., сереад, 13. липня, 1927. VOL. XXXV. No. 160. Jersey City, N. J., Wednesday, July 13. 1927. THREE CENTS

ФАРМЕРИ ПРОТИ КУЛИДЖА

ФАРМЕРСЬКІ ПРОВІДНИКИ ЗА ЗАКОНОМ, ЗАВЕТОВАНИМ ПРЕЗИДЕНТОМ.

СТ. ПОЛ, Минесота, 11. липня. — Нині отворено тут Північно-західну Рільничу Конференцію, на яку прислали своїх делегатів фармерські організації з 14 фармерських стейтів.

Всі фармерські провідники без виїмку заявилися за потребою ухвалення федерального закона про допомогу фармерам, і всі заявлялися за тим, що сей закон має бути такий, як проєкт Мекнарі-Гогена, котрий конґрес уже був ухвалив, а президент Кулидж заветував. Делеґати домагалися від конґресу ухвалення сього проекту в друге проти вета Кулиджа.

Резолюції в сій справі будуть ухвалені завтра при кінці конвенції. Богато бесідників виразно заявляло, що ся конференція повинна бути осторогою для президента в його фармерській політиці.

ЗАГАЛЬНА ПРОГИБІЦІЙНА КОНФЕРЕНЦІЯ.

АДМІНІСТРАТОРИ ПРОГИБІЦІЇ РАДЯТЬСЯ НАД ВИКОНУВАННЄМ ПРОГИБІЦІЇ.

ВАШИНҐТОН, 11. липня. — Нині почалася тут конференція начальників прогибіційних урядників з цілих Злучених Держав. Конференція має вирішити, в який спосіб скріпити виконуванне прогибіційного закона. Межи инчим начальники прогибіції хочуть побачити своїх висших урядників та переконатися, на скільки вони надаються до свого „джабу".

ПЕРЕСЛУХАННЯ В СПРАВІ САКА Й ВАНЦЕТТІ.

ЖІНКА САКА ПЕРЕД РАДОЮ.

БОСТОН, 11. липня. — Рада, встановлена ґубернатором Фулером для розгляненння справи Сака й Ванцетті, переслухала нині кільканайцять свідків, з яких декотрі ставали були на росправі, а декотрі зізнавали по раз перший.

Межи свідками була теж жена засудженого Сака. Вона заявила, що Сако невинний. Ґубернатор переслухав її осібно.

НОВИЙ ЛЕТНИЧИЙ ВИПАДОК.

ТРОХ УРЯДНИКІВ МАНІТОБСЬКОГО УРЯДУ ПОГИБЛО.

ВІНІПЕҐ, Канада, 11. липня. — Наслідком невислідженого досі випадку коло Ферфорда, в провінції Манітобі, впав на землю літак провінціяльного землемірного уряду. Трох летунів, занятих фотографованнєм околиці із воздуха, впало з висоти яких тисячу стіп та погибло на місци. Тіла двох з них найдено.

УРЯД ЗАПОВІДАЄ ВЕЛИКИЙ УРОЖАЙ.

СЕЙ РІК МАЄ ДАТИ 21 МІЛІОНІВ БУШЛІВ БІЛЬШЕ ЯК МИНУВШИЙ.

ВАШИНҐТОН, 11. липня. — Департамент рільництва заповідає на основі докладних розслідів стану засівів, що сей рік дасть дуже добрий урожай. Самої пшениці уряд сподієтьса 853 міліони бувшлів, або 21 міліонів бушлів більше, як минувшого року.

НОВІ ПОЧТОВІ ПИТАННЯ НАСЛІДКОМ ЧЕРЕЗ-ОКЕАНОВИХ ЛЕТІВ.

ПОЧТОВА ЮНІЯ МАЄ ВІДБУТИ МЕЖИНАРОДНУ КОНФЕРЕНЦІЮ.

ВАШИНҐТОН, 11. липня. — Дня 1. вересня має відбутися в місті Газі в Голяндії нова конференція світової почтової юнії. На сій конференції мають розглядати нові питання щодо перевозу почтових пересилок, які виринули наслідком послідних перелетів літаків понад океан.

До участи в конференції вже зголосилося 25 держав. Америка теж буде брати участь. Головним питаннєм буде, скільки рахувати за пересилку почти літаком з одного краю до другого та як розділювати межи держави зложену оплату.

СЕНЗАЦІЙНЕ ПОДВІЙНЕ ВБИЙСТВО.

ВБИЙНИК ПОСІК ТІЛА ВБИТИХ ОСІБ СОКИРОЮ.

НЮ ЙОРК, 11. липня. — Послідної суботи двох полісменів найшло в корчах у Бетері Парку пакуночок, а в ньому на своє диво побачили дві людські ноги. В суботу раненько 16-літний Едвард Мейер з Бруклина найшов в живоплоті коло римо-католицької церкви Св. Августина в Бруклині другий пакуночок, а в ньому найдено знова клуб та хребет якоїсь жінки. Того самого дня перед полуднем Амадіо Кампетельо з Бруклина найшов коло одного театру в Бруклині третий пакунок, а в ньому ліве плече й рамя жінки.

На поліцію того самого дня Алберт Бенет з Бруклина зголосив вістку, що його жінка пропала без сліду. Син його сказав, що мати пропала, пішовши у відвідини до своєї сусідки, 70-літної панни Бравнел.

Коли поліція зайшла до дому, в якім жила ся послідна, полісменів стрінув Людвик Лі, якого вона наймала для ріжних робіт коло хати. По коротких допитах Лі признався, що панна Бравнел хотіла за нього віддаватися, ба навіть давала йому гроші на невдачний реставраційний бизнес. Поліція дізналася від сусідів про сварку між ними та арештувала Лі як підозрілого за вбийство. Після думки поліції, Лі міг убити панну Бравнел з пімсти, а відтак паню Бенет, щоби затерти сліди. Поліція робить теж слідство в справі 18-літної панночки Мартіно, що пропала без сліду минувшого тижня.

СОВІТИ ГОТУЮТЬСЯ ДО ВІЙНИ.

МОСКВА, 10. липня. — Перший „Вік Оборони", який проголошено з рамени уряду, щоби населеннє підготовити до війни, не викликав особлившого зацікавлення, мимо старань уряду і ріжного рода лекцій, парад і віч. Тепер сам президент Ради Комісарів Риков видав відозву, в якій звертає увагу населення на воєнну небезпеку і радить зацікавитися „Тижнем Оборони".

ВЛАСНУ ЖІНКУ ВИДАВ ЗАМІЖ.

На Виленщині трапилася ось-яка подія: В 1917 р. оженився Кость Руба з з.Доміцевичівною, яка присесла йому в посагу досить землі і гарні господарські будинки. Та супружжа не було щасливе. Молоді вічно сварилися. Вкінці вже мешкали окремо. З часом вирішив Руба віддати заміж власну жінку. Найшов одну дівчину, пішов з нею до священика в другій місцевости, там представив її як Доміцевичівну (дівоче імя жінки) і попрохав о посвідку, що вона є стану вільного. Парох не зорієнтувався (дівчину знав з лиця, одначе не знав, як називається) і посвідку видав. Опісля цю посвідку дав своїй жінці, заявляючи, що це посвідка розводу, отже тепер пошукає їй нового чоловіка. В недовзі найшов їй такого в особі поліцая Римкевича. В трійку поїхали до Вильна, пішли до пароха, при протоколі Руба фіґурував як свідок (підписався „Станкевич") і відбувся врешті шлюб Римкевича з мнимою Доміцевичівною. Тепер все це виявилося і Руба дістав два роки тюрми.

ЖАРТИ ЖИТТЯ.

В селі Наянах у Румунії жінка вродила малпу, шимпанза, волохатого, з великими очима та широкою мордою. Дитина жіночого полу вродилась неживою. — Славного вченого Айнштайна обікрала власна служниця. Ось чого математик не може обчислити заздалегідь. — У лондонськім звіринці є папуга, яка святкувала цими днями 100-ліття своїх уродин. У цей день, немов би розуміючи повагу свята, поважна дама знесла яйце, що їй не трапилось уже довгі роки.

ПОВОЄННЕ ЗДИЧІННЄ.

В Розгірчу (пов. Стрий) до місцевої красавиці Анни Стасенко залицявся м. и. 25-літний Михайло Тисовський. Одначе Анна воліла другого кавалєра, який мав більше поля. Заручини мали відбутися 25. травня о годині 12-тій в ночи (такий там звичай). Тисовський старався ще відмовити Анну, щоби не виходила заміж за його суперника; грозив, що ошаліє. В ночи 25. травня, коли в хаті Стасенка відбувалися заручини, хтось кинув бомбу, яка розірвала часть стіни. На щастя всі присутні в хаті вийшли ціло. Злочинець утік. Погоня за ним не вдалася, бо було темно. Страшні повоєнні відносини. Люде робляться звірами.

РОЗЧАРУВАННЯ РОБІТНИЦТВА БОЛЬШЕВИЦЬКИ РАЄМ.

„Комсомольська Правда", що виходить у Москві, містить листа одного робітника з провінції. Ось цей лист: „Була революція. Ми боролися на фронтах і кров нашу проливали. Думали, що виборемо собі краще життя. І що бачимо? Всюди панує страшне безробіття, всюди бачимо тисячі безробітних, що для кусника хліба готові допуститися злочину або віддатися проституції. За те хто веде вигідне життя? Нова буржуазія: специ, що в часах небезпеки ховалися по хатах. Тепер вони є нашими наставниками і можуть нас викидати на вулицю і зробити безробітними. Перше ми були під пануванням справжньої буржуазії, а тепер мусимо слухати спеців. Яка ріжниця? Маємо тисячі женщин бездомних, що віддаються проституції. Моя власна сестра зробилася проституткою, бо мало що не сконала з голоду. За царату завжди щось заробляла, бодай кілька копійок. Ви там сидите в Москві і нічого не бачите. Але тут бачиться, як в соціялістичній республиці люде гинуть з голоду і зимна. І мимоволі приходиться зневірюватися. Де овочі революції? Де обіцяна рівність?"
обіцяна рівність".

ГРАДОВІ БУРІ І СПЕКА.

В останіх тижнях в ріжних сторонах Европи шаліли великі бурі, що спричинили богато шкоди. Не оминулиби вони й нашого краю. Околицю Тростянця (Бережащина) навістив ураган, а в селі Криве падав град, що знищив засіви. На подвірю одного господаря впала брила леду величини доброго пястука. — Ярославщину навістив град і знищив около 1000 морґів засівів. — Між Равою Руською і Рейовцем з горяча розсунулися шини і це спричинило виколієння товарового поїзду. — Великі шкоди спричинили бурі в деяких околицях Польщі. В скерневіцькім повіті підчас бурі вбив грім двох людей, а град знищив поля на просторі 14 кільометрів. Від граду згинуло там 1200 штук дробу. Град витовк 1400 шиб, а ураган знищив кілька дахів. — Між Лодзею і Згером буря перервала комунікацію. На кілька годин перед бурею через цю околицю пролетіла хмара саранчі. В Полоцьку наслідком бурі знищені засіви і було богато пожарів. — На Балтику коло Гелю грім вдарив у корабель і він згорів. На Познанщині шаліла буря з громами. Впало богато худоби. Були жертви і в людях. — В Люблині на двірци зі спеки згинуло у вагоні 12 штук свиней. В Катовицях у транспорті тисячки свиней спека спричинила шкоди на 150.000 золотих.

САМОВБИЙСТВО РОСІЙСЬКОГО КОМІСАРЯ.

Бувш. рос. народній комісар проф. др. Тарасевич повісився на двох хустинах на вікні у санаторії в Дрездені, а коли не міг так умерти, скочив через вікно вниз.

В ЦЕНТРАЛЬНІЙ КОМІСІЇ НАЦІОНАЛЬНИХ МЕНШОСТЕЙ.

Центральна комісія національних меншостей ухвалила звернутися до Президії ВЦВК-у з проханням прискорити остаточне оформлення на Україні 9 нових руських (московських) районів: три в Харківській окрузі, три в Луганській і по одному в Глухівській, Мелітопольській і Запорізькій округах. Крім того ухвалено просити центральну адміністративно-теротиріяльну комісію протягом місяця розробити питання про виділення нових руських районів.

ЦК Нацмен визнала за потрібне наділити землею із вільних земельних фондів бідніше селянство німецького району на Мелітопольщині.

АНҐЛІЯ І ПОЛІҐАМІЯ.

Поважний і всевладний „Дейлі Мейл" помістив свіжо цікаву статтю, яка певне не побачила би денного світла в дотеперішній Анґлії, де в справі прилюдної моралі та істнуючих її звичаєвих законів панує досі драконська опінія. Автор цієї статті, стверджуючи, що в Анґлії є тепер два міліони більше жінок як мущин, доходить до висновку, що єдиною радою проти цього стану є дозволяти на богатоженство. І читаємо таке: „Моноґамія є тільки справою віри або принятого звичаю і в дійсности є тільки наслідком чисельної пропорції населення. Нпр. деякі індійські племена, де припадає 12 мужчин на одну жінку, практикують найприличнішу поліяндрію. Теорія „одна жінка — один мущина" є тільки справою вигоди і її вдержання залежить виключно від аритметики". Автор кінчить висновком, що коли Анґлія не дасть змоги міліонам жінок вийти замуж, тоді вона мусить бути приготована на страшну боротьбу полів. Треба признати, що практичний погляд Анґлійців на життя — подиву гідний.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦЕРКОВНИЙ ПРАВОСЛАВНИЙ ЗІЗД В ЛУЦЬКУ.

Український церковний православний зїзд відбувся в днях 5.—7. червня ц. р., в Луцьку на Волині. Присутних було звиш 1000 делегатів зі всіх просторів північно-західних українських земель. Зїзд був великою демонстрацією проти русифікаторських метод чорносотенного московського священства. Винесено цілу низку постанов і вибрано окремий комітет для випрацювання нового статута української православної церкви.

ПОМЕР КОМПОЗИТОР ДЕМУЦЬКИЙ.

Дня 5. червня помер відомий український музичний діяч, етнограф систематизатор народніх пісень композитор Демуцький.

Музично-етноґрафічну роботу Демуцький почав ще 14-літнім юнаком. За ввесь час свого життя Демуцький записав понад 1,000 українських пісень; частину їх видано в 9-х збірках.

НЕ БУДЕ ПЕРЕГОНІВ В БУДОВІ ВОЄННИХ КОРАБЛІВ

БРИТІЙЦІ СКЛОННІ ДО УГОДИ. — ПРОМОВА ЧЕМБЕРЛИНА УСПОКОЮЄ АМЕРИКУ.

ЛОНДОН, 11. липня. — В англійськім парляменті відповідав міністер заграничних справ Чемберлин на інтерпеляцію послів Партії Праці в справі морської конференції і при тій нагоді виголосив довшу промову, в якій особливо підніс те, що нема мови, щоби можна думати про якісь перегони в розбудові фльоти між Англією і Америкою. Нема мови, щоби могла бути колинебудь якась мова про можливість війни між Анґлією і Америкою, бо та війна виелімінувана раз на завсігди з серця анґлійського народа.

Чемберлин оправдував становище Анґлії в справі кружляків, виказуючи, що її положеннє вимагає більшого числа кружляків, бо до 1914 р. мала Англія 114 кружляків, а тепер має їх всего 71. А треба памятати, що треба було ужити аж 23 кружляки, щоби підчас війни зловити німецький кружляк Емден.

В ЖЕНЕВІ ВІДПОЧИВАЮТЬ.

НАРАДИ ВІДЛОЖЕНО З ПРИВОДУ СМЕРТИ ОГИҐҐЕНСА, ЩО БУВ ДЕЛЄҐАТОМ НА МОРСЬКУ КОНФЕРЕНЦІЮ.

ЖЕНЕВА, 11. липня. — В понеділок мало відбутися пленарне засіданнє морської конференції, яке одначе відложено на обмежений час. Сталося це з приводу смерти заступника президента ірляндської вільної держави Огиґґенса, який брав участь в нарадах конференції. З відложення нарад всі делеґати дуже раді, бо поза кулісами скорше думають дійти до якогось порозуміння. Конференція була вже так, якби на розбиттю, але в останній хвилі мали надійти нові інструкції з Лондону і Вашингтону, які змушують англійських і американських делєгатів до уступок. Англія вже годиться обмежити фльоту до 400 тисяч тон, але домагається кружляків о 7,500 тонах.

114 СТАРИННИХ ОБРАЗІВ ВЕЗУТЬ ДО АМЕРИКИ.

ЗАКУПЛЕНО ЇХ ЗА $2,500,000, ВСІ ВОНИ ПОХОДЯТЬ З СЛАВНОЇ КОЛЄКЦІЇ БЕНЗОНА.

ЛОНДОН, 11. липня. — Найбільша европейська приватна колекція славних образів, відома як „Колекція Бензона", перейшла в американські руки. Закупив їх сер Джозеф Дювін за суму $2,500,000. Бензон був богатим банкиром. Образи збирав ціле своє життє. Колекція та була відома не тільки в Анґлії, бо мала світову славу. Містить вона 114 образів, які походять зпід кисти італійських клясичних малярів. Між тими образами є відомий образ Тиціяна: Мадонна і дитя.

Всі ті образи будуть перевезені до Америки.

ЗА ОГИҐҐЕНСОМ ПЛАЧЕ ВСЯ ІРЛЯНДІЯ.

АРЕШТУЮТЬ ЗАПІДОЗРІЛИХ О ВИКОНАННЄ АТЕНТАТУ. — ДЕ ВАЛЄРА ОСУДЖУЄ ВБИЙСТВО.

ДАБЛИН, 11. липня. — Мимо цего, що Огиґґенс був зненавидженою в многих кругах особою, можна завважити, що його смерть викликала загальну жалобу. Всі добачують в нім здібну людину, яка мала велику любов до рідної землі і свого народу.

На руки правительства надійшли кондоленційні телеграми від американського уряду і других, а рівнож і від анґлійського короля Юрія.

Заразом робить поліція пошукування за убийниками. Знайдено той вкрадений автомобіль, на якім їхали убийники, але на їх слід поліція ще не впала. Мимо того арештовано 9 молодих людей з республиканської партії, яких будуть судити за участь в замаху. Де Валера видав публичну заяву, в якій зазначує, що республиканська партія не має нічого спільного з замахом та висказує свій жаль з приводу вбийства.

ПАЛЕСТИНУ НАВІСТИВ ЗЕМЛЕТРУС.

МНОГІ ЗІСТАЛИ ЗАБИТІ, А ЦЕРКВА СВ. ГРОБУ ЗІСТАЛА УШКОДЖЕНА.

ЄРУСАЛИМ, 11. липня. — Як подають обчислення, послідний землетрус, який навістив сегодня Єрусалим, забив в місті 26 людей, а 30 тяжко ранив. Такі землетрясення було чути і в других містах Палестини. В Єріхо згинуло по тій причині три Індіянки, які приїхали з Америки, щоби відвідати Святу Землю. В самім Єрусалимі завалилося богато будинків, ушкоджені деякі церкви, особливо на Оливній Горі, а рівнож ушкоджена церква Св. Гробу в тій частині, яка належить Грекам.

СПАЛИЛИ ДЕРЖАВНІ БОНДИ, ВАРТОСТИ 19,000,000 ФРАНКІВ.

АКТУ ДОКОНАНО ПРИ УЧАСТИ ВИСОКИХ ФРАНЦУСЬКИХ УРЯДОВЦІВ.

ПАРИЖ, 11. липня. — При участи міністрів і инших визначних урядовців спалено сегодня державні бонди, вартости 19,000,000 франків. Бонди ті жертвували Французи державі в часі найбільшої державної кризи, щоби ратувати державну касу і франка, який почав летіти стрімголов в долину. Спалення доконано з великою помпою. Всі присутні були вбрані в святочні одяги.

ТЕПЕР ПРИЙМАЄТЬСЯ ЧЛЕНІВ БЕЗ ВСТУПНОГО

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Acceptance for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES: Three cents a copy.		ПЕРЕДПЛАТА: Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За кожду зміну адреси платиться 10 центів.

За оголошення редакція не відповідає.

З Канади належить висилати гроші лише на т. зв. Foreign Money Order.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

З ТРАҐЕДІЇ ЗЕЛЕНОГО ОСТРОВА

Знова свіжа могила і нова жертва, впавша від кулі, вистріленої братом проти брата. З рук загорілих республиканців, що не хочуть узнати ніякої підданчої звязи з Анґлією, впав Кевин Огиґґенс, заступник президента Ірляндської Вільної Держави. Кажуть, що вбили його прихильники Де Валери, себто ті, що відмовилися від присяги на вірність анґлійському королеви. Кажуть далі, що виконано на него замах тому, що він, будучи міністром справедливости, затвердив в 1922 і 23 роках 77 засудів смерти на тих, що не хотіли узнати нового правительства і домагалися повної самостійности для Ірляндії. А між тими засудами був і засуд смерти, виданий на Оконнора, що був від дитинства найкращим приятелем Огиґґенса і з яким Огиґґенс довгі літа боровся проти Анґлії. Цілу ніч мав мучитися Огиґґенс, заки затвердив вирок на свого приятеля, а почувши стріли, що прошили грудь Оконнора, сказав: Я тільки сповнив мій обовязок. Впав одначе непритомний, коли відчинили тестамент Оконнора, бо в тім тестаменті записав Оконнор весь свій маєток Огиґґенсови і його родині.

Кевин Огиґґенс мав славу людини „сильної руки". Був головною опорою нового правительства і через те саме так дуже ненавиділи його республиканці, що домагаються цілковитої самостійности Ірляндії. Ті самі республиканці забили в 1923. році 70-літного батька Огиґґенса за його льояльність супроти Анґлії. З їх рук впав перший голова провізоричного уряду Вільної Ірляндії Михайло Коллинс, дня 22. серпня 1922. року на передодні свого весілля, а десять днів перед ним забито з тої самої причини президента ірляндського парляменту Артура Ґриффита. А за тими жертвами слідували численні другі. Всі вони гинули в братовбийчій війні, гинули Ірляндці з рук Ірляндців. Гинули самі добрі сили. Не гинули ніякі зрадники, а добрі сини Ірляндії, але гинули тільки тому, що додержували вірности Анґлії.

Вмираючий Огиґґенс сказав: Йду слідами свого батька і Михайла Коллинса, йду ділити з ними одну і ту саму судьбу. Вмираю в мирі з своїми ворогами. Всім їм прощаю. Вмираю за свій рідний край.

Смерть його потрясла цілою Ірляндією, навіть тими, що його ненавиділи, а число тих послідних було велике, особливо серед республиканців. Бо Огиґґенс безпощадно закріпляв молоду ірляндську державу і нищив всіми способами своєї „сильної руки" всіх тих, що підривали авторітет правительства і його політичну лінію, яка заявлялася за вірністю анґлійському королови. Ту саме віркість переплатив він життєм, згинувши з рук тих своїх братів, що признавали тільки одну присягу: на вірність ірляндському народови.

ЧИ ІНШОЇ ЖУРИ ВИ ВЖЕ НЕ МАЄТЕ?

(Оригінальна стаття для „Свободи" в справі „делеґації").

III.

В попередних двох статтях подав я шановним читачам „Свободи" дещо матеріялів, що кидають світло на некорисні сторони приналежности Великої України до Совітського Союза та на хибні сторони самого радянського устрою. — Скількість тих матеріялів можна би побільшити в сотеро і більше, бо покривдженнє В. України у тій спілці з Совітською Росією ставляє її майже на становище вівці супроти льва в так званій „львиній спілці" (соціетас леоніна). Ось возьмім на увагу хочби політику заграничну: чи має взагалі в тій справі який голос Радянська Україна? І що за інтерес її вмішуватись наприклад в далекі і її цілком недотикаючі справи китайські чи гіндуські в Азії, та міліони карбованців з українських податків видавати на аґітацію у тих краях проти Анґлії? Хотять московські большевики грати ролю визвольників тих азійських народів — то най собі грають, але за свої ґроші, а не за українські!

Повторяється тут тасама імперіялістична політика, яку вів московський царат в Азії перед двайцять двома роками, розпочинаючи війну з Японцями: українські Івани та Хведори лягали кістками під Мукденом чи Ляоляном - просто за цапову душу, бо московським ґенералам чи адміралам в роді Алексеєва стояли Японці на перешкоді в шахерці манджурськими лісами!

І чи хоч яке небудь слово має Радянська Україна в справі тої далекої, заграничної політики? Ніякої, хиба лиш ту, що її зхарактеризував колись Шевченко словами: **„плати та дай"!**

Одною з характеристичних познак **самостійности** даної держави є **власна армія.** А деж та армія у Радянської України? Українські жовняри наумисно порозкидувані по ріжних кацапських полках, а як і є деякі полки з перевагою українського елементу, то всі вони стоять під начальною командою Москаля Ворошилова та кождої хвилі мусять бути готові помандрувати в Манджурію чи куда, щоби боронити московських інтересів так — як то було і перед 22-ома і перед 13-ти роками за царя Николушки.

Перечитайте далі хоч-би й звіти нашої **Укр. Академії Наук у Київі,** а побачите, як вона не може розвиватися власне через брак гроша. Її члени приготовили матеріялів до друку на більше як **чотириста аркушів**— але друкувати нема защо, „бо нічим обути царят недорослих" — як казав Шевченко, чи радше — бо потреба на большевицьку аґітацію в Анґлії та в Китаю, і на видавництва старих, **буржуазних** російських письменників як Пушкин та другі.

З критики відношення радянського уряду до українського народа не можна робити заключення, що хто критикує Москву, той вже прихиляється до Польщі. Ми, Українці з українських земель поневолених Поляками, є ними просто смертельно загрожені в самім нашім істнованню і тому проти **такого** ворога ми і з чортом навіть повинні би лучитись, щоби лиш його прогнати з наших земель.

Щоб і не говорити, то всеж таки лишиться фактом, що на Радянській Україні **земля** — колись польських та московських **дідичів** (українських було мало, або були ренеґатами) є тепер **в руках українського селянина,** що на Рад. Україні маємо **кільканайцять високих шкіл** (на уровени університетів), **Укр. Академію Наук,** величезне число укр. шкіл середних та тисячі укр. народних шкіл.

Істнованнє нашої нації на Радянській Україні не то що не загрожене, але навіть скріплюється з кождим днем. Радянський Союз іде і мусить іти поволи до демократизації а розвій обставин і щоденний досвід мусять довести остаточно до закинення всяких большевицьких дурниць і блазенств.

Не забуваймо, що Москалі віками каралися в царській темниці — то і щож дивного, що коли нарешті розвалили її та вирвалися на ясне світло денне — то їм закрутилося в голові і що вони мусять пережити передовсім період **політичного дитинства,** дарма, що воно таке кроваве та траґічне!

Коли деякі Українці з ґрупи пок. Петлюри лучаться з Поляками і просто на службу їм стають — то се очивидна зрада: Поляки не лиш, що ґрунтів українських, що є в посіданню польських, жидівських та московських панів, не віддають українському мужикови, властивому і природному панови тих земель, але навіть там — де приходить до парцеляції панських ґрунтів — віддають їх спровадженим з заходу Мазурам, що ще менше право до тих земель мають як навіть ті самі дідичі!

Поляки всі наші школи польонізують а за вісім літ необмеженого панования над нами не дали нам ні одної високої школи а навіть забрали нам ті катедри, що ми їх мали на львівськім університеті за австрійських часів.

Коли би Поляки врізали хоть частину радянських земель і до Польщі їх прилучили — то негайно спровадили би давних тамошніх дідичів, котрим би віддали їх давні, тепер українськими мужиками посідані ґрунта. — І школи на тих землях вони би зараз зпольонізували, а всі міста та важнійші стратеґічні пункти обсадили би своїми залогами. — Новий „головний отаман" з власної ласки Андрюша Лівицький, автор соромного договору з **21.** квітня 1920 р., заключив вже новий подібний договір з Ляшнею, котрим годиться, щоби вона держала свої залоги в тих містах і пунктах через цілих **десять літ!** Треба бути дитиною або туманом, аби вірити, що Поляки добровільно по тих десяти роках заберуть свої залоги пріч. Ляхи хотять обновити Польщу в „давних ґраніцах" а злочинці в роді Лівицьких та других помагають їм у тім.

Нам треба за всяку ціну ослаблення, а не скріплення Польщі. Та Польщі ми не ослабимо делеґацією на радянську Україну. До скріплення Радянської України і Рад. Союза навіть і преславні американські „делеґації" на нічо тут не придалибися, хиба, що на випадок війни Р. Союза з Польщею вступлять до радянської армії. Але їх сили далеко більше помогли би другій роботі — то є **внутрішній визвольний нашій роботі на західно-українських землях** — і про се поговоримо в слідуючій статті.

Тут лише зазначити мусимо що на Радянській Україні полишилося еще з літ 1918-1921 яких 20 до 30 тисяч Галичан, що там на всіляких становищах низших і висших роблять серіозну національну роботу а радянський устрій використовують для національного освідомлення тамошних українських мас. Вони безперечно причиняються і до усунення тих всіляких чудовищ, що є наслідком того **„політичного дитинства",** про яке ми попередно говорили, а яке поволи мусить уступити політичній зрілости.

Тай взагалі Велика Україна поволи переконується, що ті Галичани таки щось уміють, і таки щось для визвольної справи української зробили. Великий досвід Галичан в „малій національній роботі" придається і Великоукраїнцям, що так багато мають степового розмаху а так мало знання практичної роботи. Господи! Тож ми тут навіть у Празі бачимо, які вони промахи роблять навіть в таких справах як устроюванне національних свят. Ось приклад:

Чи повірив би хто, що можна обходити поминки сто пятьдесятьлітних роковин **зруйнования Запорожської Січи без відспівания національного гимну?!** Неймовірне — але правдиве: наші пражські Наддніпрянці власне вдрали були в **1925** р. таку штуку!

Вертаючи до предмету, мусимо зазначити, що ані Українцям на Зах. Україні, ані нам еміґрантам в Европі, ані нашим іміґрантам в Америці нема що собі голови сушити над скріпленнєм Радянської України чи Рад. Союза. — Досить, коли їм шкодити не будуть, а справедлива критика не шкодить, але помагає.

Ми знаємо, що з розваленнєм Радянського Союза — взяли би верх — чи то московські монархісти чи то московські конституційники — одні і другі скажені вороги української нації, котрі старалибися негайно і безоглядно знищити всьо то, що Велика Україна здобула для себе під радянським режімом.

А в першій лінії: давні дідичівські землі відібрано би нашому селянству а відданоб їх нашим ворогам — польським і московським дідичам. Очевидно, що й українізація урядів взяла би відразу в лоб а шкільництво українське знищено би відразу одним з перших указів.

Іван Наконечний.

ЯК БУДУЄМО СИРОТИНЕЦЬ У. Н. СОЮЗА.

280.

Укр. Тов. Січ, сотня 11, Ім. Петра Сагайдачного в Честер, Па.

Хвальный Заряде:

Хто вірить в кращу будучність, нехай прилучиться до збудовання Сиротинця-Захисту при Українськім Народнім Союзі. Наше тов. Січ, відділ 11., не хоче полишитися на осторонню від такої гуманної цілі, проте обдумало хоч аби який спосіб: Наші січовички Катерина Матківська і Марія Лебіщак ходили по коляді і заколядували 25 долярів, котрі висилаємо яко жертву на Сиротинець. Віримо, що нам вдасться зібрати ще більшу скількість гроша. — Остаю з поважаннем, Іван Совінський, секретар.

281.

Бр. св. Димитрія, в Шікаго, Ілл., відділ 301. Укр. Нар. Союза.

До Комітету Сиротинця-Захисту У. Н. Союза.

Наше братство зібрало жертви на Сиротинець Укр. Нар. Союза. Члени зложили з великим одушевленнем 63 доляри, а 25 долярів ухвалено з братської каси. Сподіємося, що наші члени і на дальше не занедбають так похвальної цілі. Жичимо Вам як найбільших успіхів в цім ділі. — Остаю з поважаннєм, Микола Сливинський, секретар.

282.

Тов. ім. Івана Франка, в Елмайра, Н. Й., відділ 271. У. Н. Союза.

До Уряду Сиротинця-Захисту У. Н. Союза в Америці.

Коли на мітинґу нашого товариства прочитано відозву У. Н. Союза, так всі члени дуже радо зложили по долярови, щоби своїми жертвами причинитися до будови Сиротинця. Наші жіночі товариства не хочуть остатись по заду і також стараються, щоби зібрати як найбільше жертв на таку благородну ціль. Маємо надію, що наші старання дійдуть до цілі і в короткім часі вишлемо більшу суму гроша. — Остаю з поважаннєм, Григорій Левуш, секретар.

ВИПУСК КИЇВСЬКОГО ХУДОЖНЬОГО ІНСТИТУТУ.

Київський Художний Інститут, ця перша українська радянська академія мистецтв, випускає весняної сесії ц. р. 13 молодих художників образотворчого мистецтва і 5 художників-архітектів, яких допущено до прилюдної оборони дипльомних праць після того, як вони виконали належні курсові роботи і навчальний плян.

Випуск нинішньої весни можна вважати перший випуск Художнього Інституту взагалі, принаймі на малярському факультеті. Інститут в цілому вперше передає державі і суспільству орґанізовано і компактно 18 душ художнього молодняка.

З 13 малярів 6 душ з ухилом до монументального малярства, 5 душ станковистів, 1 з театрального малярства і 1 з ґрафіки. Серед них маємо кілька художників, що вже звернули на себе увагу критики на останніх виставках АРМУ в Київі й Харкові (Шехтман, Липківський, Рокицький, Рубан), на осінній виставці рисунку й ґрафіки в Київі (Шавикін, Жданко).

В. Будзиновський.

ПЯТЕ КОЛЕСО.

ІСТОРИЧНА ПОВІСТЬ.

(49)

Ушкали Бурлая гадали, що їх отаман має своїх звідунів між челядию Ісlям-паші. Що то татарський князь, що то бей перекопської орди Тугай, ніхто був би і не подумав. Другу пайку відчислено дотеперішним товаришам Бурлая. До них відійшла також турецька ґалера. Трета, найбільша пайка лишилася для Бурлая. Він дістав найбільшу пайку, бо то він пристарав ґалеру, він зібрав товариство, він знайшов звідунів, котрі вишукували для него жертви і він був отаманом. Зі своєї пайки Бурлай дав частину увільненим каторжникам, щоби мали на початок.

Коли вже Бурлаєву часть добичі ушкали перенесли до Бурлая, на ґалеру прийшов Абас, новий отаман ушкалів. Підійшов до Хмельницького, поклав перед ним цінну турецьку шаблю і кафтан.

— Я тебе хотів убити, — сказав. — Щастє, що тебе спасла залізна сорочка, бо на тім і я може зле був би вийшов. Я хотів ґалеру дістати в мої руки, але хоч би й не ти, мені таки могла поховзнутися нога. Ти, правда, знівечив мій плян, але завдяки тобі я таки щось заробив. Найважнійше се, що мої мрії здійснилися. Я став отаманом ґалери ушкалів. Се завдячую тобі. Я роздер тобі кинджалом кафтан. В пайці, яку я дістав, був отсей кафтан. Він ліпший від твого. Сей кафтан зроблено для самого султана. Возьми ти його, як відшкодованнє. За те, що ти, хоч не хотів того, зробив мене отаманом ушкалів, даю тобі сю шаблю.

Не приняти дарунку, було би великою обидою, отже Хмельницький приняв. Абас вдоволений відійшов. Ушкали розпращалися з Бурлаєм і з тими, що з ним лишилися та пустили свою ґалеру в рух. Бурлай довго стояв, позираючи за нею. Аж коли щезла йому з очий він і своїм гребкам приказав запустити весла у воду. Керманич дістав приказ взяти на ліво і простувати до Очакова.

— Ти чого до Очакова? — Богдан спитав Бурлая. — Я гадав, що ми просто під Перекоп.

— Ми маємо богато дечого, що не потрібне ні нам, ні Тугаєви — Бурлай відповів. — В Очакові можна буде продати.

— Не боїшся? В Стамбулі мабуть вже будуть знати, що кафинська ґалера пропала. Вишлють на всі сторони нагінку за тобою.

— Відки в Стамбулі можуть знати, що то моя робота, коли ті з ґалери, що лишилися живі, тепер в руках Абаса, приковані до лавок?

— Решид, вернувши до Стамбула, розказав, що ґалера була в небезпеці, та що він покинув її під Варною. Не діждавшися ґалери, в Стамбулі вгадають, що з нею сталося. Скажуть, що за тою ґалерою ішла ґалера Гусеїна, себто твоя, отже скрізь будуть питати за тобою. Коли ще у тебе знайдуть річи з пропавшої ґалери, коли знайдуть которжників з неї, то виявиться, хто був той ушкал.

— Ми маємо ще два-три дни часу. Решид до Стамбула, ще не заїхав, бо йому ще треба було поступити до кількох міст. В Стамбулі буде найскорше нині, або й аж завтра. Заки нагінка прийде до Очакова, чи до Перекопу, ми вже будемо за Дніпром. В Очакові знають чесного купця Гусеїна. Що в Очакові можна продати, продам і попливемо до Перекопу. В Перекопі вже не буду Гусеїном, а яким Ґреком, або ґенуезцем. І моя ґалера в Перекопі вже буде не так. Гусеїн щезне. Всі будуть жалувати, що такий чесний купець пропав, мабуть погиб в бою з ушкалами. Будуть казати, що мабуть на кафинську ґалеру і на ґалеру Гусеїна наскочив Бурлай, та взяв їх... Як ти по турецьки пишешся? Ти мені ще не сказав.

— Коли я з Решидом ішов на кафинську ґалеру, він назвав мене Мамбет бен Раджабом. Так назвав мене, коли просив Ашіка, щоби взяв мене на ґалеру.

— Чи та дівка, котра знає тебе, вже балакала тут з ким про тебе? Сказала кому, хто ти?

— Відколи я забрав її з гурта дівок, ще ні з ким не балакала. Тепер мабуть ще спить. Але коли ще не була на ґалері, одній своїй товаришці сказала, що я подібний до козацького сотника Хмельницького. І коли я приступив був до комори, в котрій були заперті всі дівки, вона крикнула до мене: „пане Хмельницький, спасай мене!" Могли чути і могли зрозуміти її всі Українки.

— То зле. Поки що, на ґалері ніхто не сміє знати, хто ти і хто я. Ти далі Турок Мамбет бен Раджаб, я Турок Гусеїн. Побалакай з тою дівкою, щоби держала язик за зубами. Як инші дівки вже знають, хто ти, то запру їх окремо. А може й твоя дівка не вміє держати язика за зубами? Чи не ліпше було би для певности заперти її з иншими?

— Про тебе челядь ґалери вже знає, що ти не Турок, а Запорожець.

— На ґалері знають, що я Запорожець, але ще не знають, що я Бурлай. Прикажу їм, щоби ні в Очакові, ні в Перекопі не виявили сего, що знають. В Очакові я все ще буду Турком Гусеїном. Про тебе взагалі ніхто нічого не знає.

— Мені треба, щоби не знали до кінця. Хоч вже будемо за Дніпром на Запорожу, ніхто не сміє знати, що сотник реєстрових козаків Богдан Хмельницький був на мори, був в Очакові, був в Перекопі.

— То іди до твоєї дівки і побалакай з нею.

Богдан пішов до Олени. Вона вже давно не спала. Сиділа на купі коврів і хлипала.

— Ти чого плачеш? — Богдан спитав.

— Бо, бо — відповіла вже сміючися і стираючи слези, — я вже гадала, що ви мене покинули, або що вас забрали. Я дуже боялася за вас і за себе.

— Та чого? Яж тобі сказав, що ти вже безпечна.

— Колиж бо я чула, що балакали під моїми дверми. З тих балачок я доміркувалася, що на ґалері якась велика переміна. Спершу я чула тільки турецьку мову, чи татарську, бо нічо ні в зуб не розуміла. Тепер всі ті, що балакали під моїми дверми, балакали по нашому. Далі, я виміркувала, що се ґалера ушкалів, та що ми в руках тих морських опришків. Чи правда се? Що зі мною буде? Що з вами буде?

— Ми на ґалері чесного турецького купця Гусеїна. На ґалері були ушкали, але ми щасливо спекалися їх. Тепер пливемо до Очакова. Пізнійше ще приставлять нас до такого місця, з котрого лекше буде пробратися в наші землі. Тільки потрібна велика обережність. Передовсім ніхто на ґалері не сміє знати, хто я. Чи ти вже балакала з ким про мене?

— З дівчатами, коли ще була з ними.

— Щож ти їм про мене сказала?

— Я сказала, що ви такий, як сотник Хмельницький.

— Отже тепер, як зійдешся з котрою, то скажи, що я Турок Мамбет бен Раджаб, та що я тебе купив.

— На що се так?

— Про се богато би балакати. Тепер скажу тобі лиш тільки, що так треба. Як би тут знали, хто я, то не випустили би мене і ти лишилась би тут, на поталу челяди ґалери.

— Се було би страшне.

— Отже роби так, як я кажу. Я тут ні козак, ні Хмельницький. Ще одно. Я виведу тебе відси і возьму тебе до себе. Бодай на якийсь час, поки не знайдеш собі місця, або поки не буде нагоди відставити тебе до твого батька.

— До батька не хочу!

— Підеш, куди схочеш і коли схочеш. Аж до тої хвилі можеш бути під моїм дахом, з моїми дітьми. Але мусиш одно свято приречи мені. Ніколи, ні тепер, ні за рік, ні за десять не смієш нікому сказати, де я тебе знайшов, відки взяв. Ані якими дорогами я тебе привіз до себе. І як вже будеш у мене, не смієш виявити сего нікому. Ні моїй челяди, ні моїм знакомим, ні моїм дітям. Що найбільше можеш сказати, що тебе вкрали Турки, та що я тебе купив. Як хто спитає, де се було, ти здвигай раменами і відповідай, що не знаєш.

(Дальше буде)

При всякій нагоді складаймо жертви на Сиротинець-Захист Українського Народного Союза.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

ЧИ СЯ ПОБЛАЖЛИВІСТЬ НА МІСЦИ?

В нашій місцевости відбувалося недавно посвячення угольного каменя російської православної церкви. Члени сеї церкви се звичайно таки наші браття з Галичини, які колись далися захопити агітації російського царського уряду, що нібито вони не Українці, а Москалі. Свого народа сі люди не признають, як не признають його з одного боку Москалі, а з другого боку Ляхи. Назви України й Українців вони бояться так, як заяць бубна, або чорт свяченої води. Українських товариств вони ніколи не признавали, і зі свідомими Українцями вони не товаришували.

Але як тепер наближалася парада посвячення угольного каменя, то вони видно хотіли зробити велику параду, бо повідомили про се українські товариства, братства й сестрицтва про свою параду та запросили їх узяти в ньому участь.

Предсідатель одного українського товариства предложив на зібранню товариства се запрошення та спитав, що громада в сій справі думає постановити. Він самий пояснив справу товариству, звертаючи увагу на те, що тут нас просять люди, які нас за народ не признають, які перечуть, що ми любимо рідний край, які за нас не хочуть і чути, які нас тепер знають тільки, як їм треба нас до паради, але підчас боротьби за свободу нашого народа вони нас знати не хотіли. Громада без довгої дискусії постановила, що їм на російську параду не йти.

Та другі товариства так не зробили. І найшлися наші люди, які себе звуть свідомими Українцями, і вони пішли на російську параду. Навіть найшлися три Січовики, які пішли на ті московські маневри, та куратори, з української грекокатолицької церкви, які пішли витати хлібом і сілю російського епископа, який всіх Українців лає за зраду Росії. Як відтак збирали колекту на піддержанне сеї кацапської церкви, то деякі Українці й Українки навіть свої жертви давали на піддержанне сеї церкви, яка ворожа Україні.

Так браталися з Москалями й тими, що себе за Москалів представляють, так браталися наші люди, які себе патріотами називають, які в гимні не раз співають:

„Не пора, не пора Москалеви й Ляхови служить"...

Як то розумно каже ся пісня, що ставить Москалів попри Ляхів. Як розумно то звернути увагу нашим людям, щоби задумалися над словами пісні, яку вони нераз співають, а над якою вони видно не застановляються. Чейже побачуть вони, що на українській землі не буде свободи й добра так довго, поки на ній є Москалі й Ляхи. Чи подумали вони, що хто помагає Москалям, сей робить таке саме, як той, що помагає Ляхам?

І. Л.

—o—

ЩО ЦЕ ЗА КАНОНІЧНЕ ПРАВО.

Наша куртісбейська громада зірвала зносини з о. Богачевським. Парох о. Лукаський суспендував сейчас парохіяльного предсідателя гром. Івана Беленя за те, що він загрівав нарід до боротьби за свою кервавицю.

Громада скликала мітінг і дала свому предсідателеви вотум довіря та рішила не узнавати ніяких зарядженнь епископа чи його прислужників. Не застрашили громадян ніякі погрози з канонічними карами, бо громада хоче дістати тільки заряд свого майна в свої руки і думає, що канонічні кари належаться хиба тим священикам, що позабирали з громади золоті чаші і фелони і їх досі не звернули. Щоби таке не повторялося та щоби не було потреби громаді волочитися по судах, або асекуруватися перед такими випадками, громада хоче мати заряд свого майна в своїх руках. Це є справедлива і здорова думка, яка повинна принятися у всіх громадах.

Микола Шандровський,
Куртис Бей, М. Д.

—o—

ЧИ СЕ ПО ХРИСТОВОМУ ПРИМІРУ?

Я люблю церкву і що неділі ходжу на Службу Божу, і в хорі люблю помагати, і цікавлюся справами церкви, і чую, що мені церква потрібна. Однак я не є лямполизом; не служу священикам і не вважаю його за свого пана, якому треба руки лизати й поклони бити. В мене той священик добрий, що поступає після слів Христа. Я певний, що й більшість наших людий любить віру, церкву та відноситься до священиків у сей спосіб, що я. Я також певний, що вони цікавляться справами віри й церкви й тому я хочу сказати дещо про церковну справу.

Я люблю церкву і люблю послухати добру проповідь. На жаль, нігде правди діти, з неодної проповідальниці пливуть не слова Христові, а слова самих тільки священиків. Я бачив приміром такі явища: Як почалася боротьба межи народом а епископом, то деякі священики стали виступати в обороні прав народа до заряду маєтком, зложеним на церкви. Декотрі говорили навіть дуже радикальні проповіди. Та се було тільки доти, поки громада справді не взяла в свої руки заряду майна. Як тільки се сталося, так зараз священики перемінилися. В одній громаді, як тільки громада взяла касу церкви під свій заряд, то священик, до того часу такий поважний, лагідний, що хоть до рани його прикладай, став нагло з проповідальниці гриміти на своїх вірних. Став називати їх хамами, биками, свинями, так що й справдішні лямполизи побачили, що священикови з уст не йде слово Боже. Навіть найбільші прихильники його не могли заперечити, що Христос говорив про прощення своїм ворогам, а з тою наукою щось дуже не пасує, як священик з проповідальниці став гукати: „Вас Бог скарає, що ви відібрали від мене касу". Ми слухаємо Св. Евангелія, але ніде не чули, щоби Ісус Христос сварився за касу. Священик сейчас змінив фронт супроти епископа, і так як досі говорив за народом, так тепер став голосити, що нарід зїв досі вже одного епископа, а тепер їсть уже другого. Ще й відгрожувався людям: „Як хочете мати з нами, священиками, файт, то будете мати. Як файт, то файт!"

Ми знаємо добре, який великий моральний уплив мали проповіди Ісуса Христа на тих людий, які його слухали, і ми питаємося, який моральний уплив буде мати таке поступування священиків? Чи дивуватися, що так богато віруючих людий стає бабтистами, „бадачами біблії", а деякі кажуть, що вони взагалі до ніякої церкви не підуть, бо священики, мовляв, тільки на те, щоби довбир на громаду тягнути, та поза плечі Іванів ховатися, на епископ котрому стане на ногу? Нігде таки правди діти, що найбільше біди в церкві роблять таки ті, що називаються намісниками Христа та вважаються проповідниками слів Божих. Наш нарід вірує і віри покинути не хоче; але він приглядається добре другим народам та хоче, щоби й його церкви ширили серед народа любов і мир та вели нарід до висшого й кращого життя.

Юрій Гура.

—o—

НОВИЙ СПОСІБ ХРУНІВСТВА.

Послідними часами чув я новий спосіб заглаювання наших людий, щоби вони виступали проти польських уплывів у наших церквах. В нашій громаді, приміром, епископські підсусідки кажуть: Ми повинні скінчити всяку боротьбу межи епископом і народом, і епископа більше не чіпати, бо ся боротьба принесе нам тільки роздор, а користь дасть тільки одним лоєрам.

Я пригадую собі ще ті часи в старім краю, як серед наших людий тільки починалася пробуджувати національна свідомість. Тоді наші люди стали приходити до переконання, що українські люди повинні голосувати за своїми кандидатами. Польські посіпаки ходили тоді між нашими людьми та казали: „Що ви розділюєтеся на партії, на селян і дідичів? Чи ми всі не одно, не „земяне"? Хто скористає з того розділу на партії? Тільки одні жидівські адвокати".

Се було вже яких трийцять літ тому назад. Деякі наші люди справді думали, що одні тільки жидівські адвокати скористають з боротьби українських селян проти польських дідичів, і не йшли до виборів, і в сей спосіб помагали польським панам виходити в посли. З часом сих людий ставало щораз менше, бо люди освідомлялися. З часом люди побачили, що польські пани, які радили нашим людям до виборів не ходити, для них „земян" не розбивати, до виборів ходили й проти наших селянських кандидатів таки добре виступали, і „земянської" єдности не боялися розбивати.

Може зчасом й всі наші люди побачуть, що наші приятелі кажуть нам народа не розбивати, одної партії триматися, адвокатам не давати заробляти, але вони самі, ті наші приятелі, до лоєрів ходять і коштів не жалують, щоби нашому народови відібрати заряд церковного майна, яке він зложив.

Честерець.

СИТУАЦІЯ ЗА ЗБРУЧЕМ.

(На підставі вражінь очевидця)

—o—

З большевицьких газет, що нерегулярно надходять до нас з Великої України, годі збагнути про настрої не то українського громадянства, але навіть самої влади. Майстри оті редактори в закриванню дійсного стану. Тому зі зрозумілим інтересом стрічається кожного Українця, що побував на Україні, та який дає запоруку більш-менш безсторонного представлення подій, що відбуваються у тому новому, для нас, невідомому, хоч так близькому світі. Саме на днях вдалось нам стрінути Українця, який був на Україні та Московщині, і від нього довідуємося про те, що нас так цікавить. Постараємось як можна точно передати ті настрої, якими він з нами поділився.

В першу чергу „українізація" чи на ділі відмосковлення України. Воно проводиться дуже послідовно таки самим життям. Школи: трудові, робітничі факультети й Інститути Народньої Освіти стали вже дійсними розсадниками українства. Звичайне явище: дитина, що вчиться в українській школі, українізує свою рідню. Вислід такий, що в хаті, де донедавна говорили по московськи, тепер говорять виключно по українськи. Тим самим український характер прибирають міста. Велику ролю в українськову житті відіграє тепер церква. По містах домінуюючою є українська автокефальна церква. Там українська відправа, співи і проповіди. Щодо проповідей, то автокефальна церква розпоряджає по містах визначними бесідниками, які явно і славно виступають проти комуністичного світогляду. Влада прислухається до цього, люта, але нічого не порадиш. Релігійних „навиків" не знищити терором. Примінювати терор — це плодити мучеників, героїв і вічно живі ідеї наганяти все нових і нових приклонників. Церква— це величина. Большевики вважають її гніздом контрреволюції і намагаються нищити її вплив не терором, а протиставленням свойого світогляду. Але до цього часу вони успіхами похвалитися не можуть. Число вірних церкви стало зростає в противенстві до відворотного явища у комуністів.

Автокефальній церкві большевики протиставлять синодальну (давно живу) церкву. Ця церква тішиться піддержкою большевиків і є немов державною церквою (о, іроніє!...) Щоби здобути собі вплив серед вірних, вона рівнож переходить поволі на українську мову. Тим самим і вона стає поневільним середником відмосковлення України.

Значить, життя пливе собі своїм руслом, безумовно корисним для української нації, не оглядаючись на тенденції влади, яка українізацію трактує як форму. А форма набирає змісту і то з певністю не інтернаціонального, а просто національного, ворожого інтернаціональним доктринам. Церква — це одинока явна організація, що протиставить себе комуністичним доктринам. Чи є які инші організації, якими думками живе загал — не збагнути. Під тяжким обухом Д. П. У. (Чеки) вони не проявляються; люде навчились тихо ходити і мовчати.

Якщо говорити про владу, цебто упривілейовану касту комуністів, то вона в дуже трудному положенню. Комуністам приходиться боротися з чимраз більшими трудношами, головно господарської натури. Ніде правди діти — влада не тільки на Україні, але і в Московщині зненавиджена. Вона не збуджує ні респекту, ні поважання, а тільки панічний страх. До голосу знов приходять чекісти, які ділають на застрашення.

Створення держави, опертої на нових суспільних формах, оказалося понад сили комуністів. Вони гонять дословно останками сил. Кожний комуніст працює понад людські сили — 18 годин денно. При цьому поширюються серед них дивне і застрашаюче недовіря одного до другого. Робота опозиції підірвала її єдність і дисципліну. Навіть сами комуністи здають собі справу з того, що їх роля кінчиться, що їх панованню приходить кінець.

А громадянство терпеливо, хоч у тривозі, вижидає того. Трагічне явище: кількадесять тисяч комуністів борються з життям, видаючи з себе останки сил, а довкруги них мільони громадян, які — по селах спокійно, а по містах нервово — приглядаються байдужно їхнім зусиллям та вичікують їхньої смерти. І не ждати комуністам помочі від громадянства. Навіть ті, кого вони нібито репрезентують, цебто робітництво — навіть воно ледви чи стане на їхню оборону. Бо створили вони пекло на землі, не усунули нужди, а навпаки: скріпили її стократно. Колись нужда була укрита перед оком поверховного глядача; сьогодня — вона домінуюче явище, її видно всюди, вона панує над усім. І навіть ідейні комуністи, коли з ними вийти в щиру розмову, ломлять руки і зпазматично питають: Пощож було того всього, щоби тільки збільшити нужду?! Не в силі ми побороти твердих законів життя. Ми помилилися!

Атмосфера зміни, кінця панування червоних утопістів слідна всюди, на кожному кроці. Кожний вірить у кінець тої влади, а що прийде їй на зміну?

Цар, демократія, анархія, військова диктатура якогось Наполеона? Все можливе; що до того фантазія може буяти, скільки захоче. Бо нема ніяких підстав для пророцтва, нема того, що Німець називає „Ангальтспункт", бо все стероризоване грозою влади, який байдуже, чи на рік чи два продовжить вона свое істнування кровою двацяти, тисячі, чи мільйона людей.

А все таки життя вимагає уступлення з арени комуністичної влади і заступлення її кимсь другим. Твердий закон життя.

Комуністичні владарі надто сильними вузлами звязали Україну з Московщиною, щоби грядучі події на Московщині не мали безпосереднього впливу на Україну. І в майбутніх подіях, які зближаються стомилевими кроками, буде сильна тенденція спільної революції, як це було за першої революції проти царату. І тепер з певністю знайдуться пророки, що будуть горлати про єдиний революційний (чи, як твердять большевики — контрреволюційний) фронт. Алеж хіба не переконалися ще в такій мірі, як 1918 р. Люде мали нагоду пізнати благодати „єдиного фронту". Виходив він все тільки з користю Москві і на шкоду Україні. Є всі дані думати, що в грядучих подіях Україна творитиме своє власне життя і його таки створить. А творитимуть його ті сили, про які ми сьогодня не знаємо, але які на ґрунті нарости мусіли. Це сили, тепер спутані режімом, у вияві своїх національно - самостійницьких почувань у відповідний час переберуть вони владу, яка буде на вулиці. І тільки вони відіграють на Україні історичну ролю. Бо кожна посторонна сила, чи таки „свої", люде, що опираються на чужу силу і затягнули супроти неї зобовязання, за які мав би платити український селянин своєю землею — ті люде ролі на Україні не відіграють. І взагалі кожна сила, яка захоче йти на Україну, щоби поневолити український нарід національно і соціяльно, щоби реституувати стан заперед революції — стрінеться з безоглядним опором українського народу. На зміну комуністам може прийти тільки така українська влада, яка на своєму прапорі нестиме клич: національної самостійної України і забезпечення землі за українськими селянами. — („Новий Час").

ОБЛЕКШЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ КАСИ.

В Скальмежицах в конґресівці розбили бандити залізну касу і забрали з неї 100 тисяч зол. Облекшили державну касу, бо мабуть довідалися, що й так прийде американська позичка.

ГАРКАВЕНКО МОЖЕ ТЕПЕР ГОСТИТИСЯ ДО ВОЛІ БЕЗПЛАТНО.

Американські і другі часописи в Бостон писали вже богато за укр. силача Гаркавенка, він так стався популярним, що де тільки покажеться „Гарко", там сейчас збирається много народу, щоби поглянути на українського велита. В минувшу неділю Гаркавенко з своїм менаджером Пфефером зайшли на Трентон ул. до одного американського ресторанту на обід і скоро тільки публика на вулиці дізналася, що там обідає Гаркавенко, за пару хвиль ресторант був повний публики. Розуміється, ресторатор мав добрий інтерес, а коли довідався, що та вся публика завдалась в ресторант, щоби побачити Гаркавенка, прийшов до Гаркавенкового стола і попросив його, щоб він заходив до него кождого дня, а він дасть йому їсти цілком безплатно, щоб тільки мав нагоду реклями, що Гаркавенко в него їсть. (Свб.)

160

РОЗМОВА НА СТАЦІЇ.

(З вінніпегського „Українського Голосу").

На двірци зелізної дороги у місточку В. зібрався невеличкий гурток людей, дожидаючи особового потягу, який в тій місцевости являється рідкістю. Мав він прийти тому, що на горбовій лінії вода прірвала мости і не можна було нею їхати, тому то потяг мусіли їхати побічною лінією.

Дехто стояв нерухомо, оперши зір в одно місце, инший ходив сюди, то туди, звісивши голову в долину, а останні зібралися в гурток і почали викладати хлопську фільософію. Питання було, чому то чорт не однакової краски в усіх народів на світі. В одних він червоний, в других білий, в третих жовтий, зелений, а в нас чорний.

— Не така то велика штука відгадати, — говорив один з гурту. У нас чорт чорний тому, що пани наші носили чорну одежу. У Англійців, де пани носили червону одежу, чорта уявляють собі в червоній красці. В Африці, в горячім підсоню, пани носили білу одежу, тому уявляють собі чорта в білій красці, в Азії в жовтій, а ще деинде в зеленій. І так в ріжних закутинах світа, де яку носили одежу сильні сего світа, там у такій красці загал уявляє собі чорта. Пани за богато знущалися над звичайними смертельниками і се вирило незатерті сліди ненависти в їх душах.

— Як всюди таке безправство водилося, то чому не гуртувалися під червоним прапором? — каже хтось-там з гурта.

— То все стодола і комора, хабуз, — говорив третій. — Червона спідниця дразнить нерви в індиків і бугаїв. Червоної краски уживають негодяї, як свого символу, без ріжниці — свій хрунь, хитрун, Циган, чи Жид.

— Жидовин такий самий чоловік, як всі инші люде, — вмішався один з гурту.

— Ніхто тут не говорив, що Жиди не такі люде, як всі инші. І точно такі! Лише з тою ріжницею, що стараються перехитрити всіх і вся; сильним сего світа фінансово, чи фізично, вони підлещуються, підхлібляються, гнуться, а на слабших без милосердя роблять свій ґешефт. Вони вже в давних часах мали хитрих проводирів. Коли на світі роїлося від ріжних богів, вони перші завели між собою одного спільного Бога, Ягву, який став для них вседержителем. А ми ще й нині гонимо собою від одного до другого Бога і не знаємо, чий Бог старший. Чужому покланяємося, а свого відріклись, і за те Бог наш карає нас; відвернув свое лице від нас, відтягнув свою благодать, помішав наші думки, як Вавилонцям язики при будові вежі до неба, лишаючи нас на поталу нашим сусідам. Ми за свої гріхи караємося на сім світі.

— Як то? — спитав хтось.

— А так, пригляньмося добре, чи є де на світі гірша неволя, ворожнеча, напади, брехні, обмова, обманство, шахрайство і ріжна підлота роботи, як у нас? Де два Українці, там три партії, а сім кіл гадок. За те нас наші сусіди не зачисляють до білих.

— Хіба-ж темняк може бути білий? — сказав инший.

— Як би у нас були хоч свої святі, то справа не стояла би так зле.

— Як би були? — вмішався ще хтось у розмову. — Коли чоловік посвятиться якомусь ділу, то що він є для того діла? Святий!... Розуміється, що так! Чим був Тарас Шевченко для нашого народу, та инші йому подібні народні апостоли? Хіба вони не посвятилися для свого народа?

У воздусі розлягся довгий свист, зашуміла пара, — і машина з кількома возами опинилася при двірци. Як тільки колеса перестали обертатися, в одним з возів відчинилося вікно і показалась голова гарної молодої женщини в жовтій хустині. В другім вікні видно було чотирох здорових будовишних мущин, з стрілецьких одностроях, що сиділи напроти себе, і мовчки витраскували карти на широкій дощині, яку держали на колінах. На перший погляд можна було бачити, що потяг заповнений переселенцями з Европи.

Цікавійші приступили до отвореного вікна, почали випитувати женщину, з котрого вона повіту.

— Ми не з повіту, — сказала еміґрантка, — а з полтавської губернії. Вже півтора місяця, як в дорозі.

Говорила чистою українською мовою.

— От, як би її убрати у нашу канадійську ношу, тоб то була з неї красавиця, — сказав, цмокнувши губами, Скачмен, який приглядався, а не розумів, про що йде мова.

— У нас вже почінали робити на полі, — говорила еміґрантка, — коли ми виїздили з дому. А тут заїхали на Сибір.

— Чого-ж ви покинули рай трудового союза? — питали.

— Певно, що був би рай, — говорила еміґрантка, — якби у нас не завелася погань; а то упімнися за себе, скажи яке слово правди, так зараз тебе „под стенку" і конець. А кому життя миле, мусить, хоч не хоч, покидати все своє, і втікати в світ за очі. Хочби в пекло.

— Се річ зрозуміла; ви мусите забиратися зі свого рідного краю, аби зробити місце для Жидів, яких там кольонізують, — сказав хтось з боку.

— Та такой так, — говорила еміґрантка зі сльозами в очах. — Але що-ж робити, коли у нас розмножилася така погань; навіть свої рідні. Але прийде час...

— Поки сонце зійде, роса очі виїсть, — докинули инші.

— У нас в Росії дословно так, як було в розвитку християнства. Поки погане мали силу, то християне ховалися від них по катакомбах, а коли верх взяли християне, то погане мусіли ховатися по катакомбах. Перше чорна сотня мучила людей, а тепер трудова ітелігенція, але та ще в двоє більше. От вам і комунізм. А до яких „ізмів" зачисляють вас тут в Канаді? — спитала вона.

— До кляси темняківизмів, — відповів один зі стоячих на двірци.

Кондуктор крикнув: „Ол о борд", машина засвистала, зашуміла і посунула дальше на захід.

І. А. П.

ЗАКИ МОРЕ ПЕРЕЛЕЧУ...

Кілька днів минуло від хвилі, як дуже малий гурток українського Громадянства Львова відпровадив на вічний спочинок на янівське кладовище стрільця УГА. інваліда Теодора Точенюка, а вже дня 2. VI. ц. р. в год. 10. вечера смерть прикрила своїм чорним крилом зболіле тіло **інваліда УГА десятника Павла Довганя.** Уродився 3. VII., 1895 р. в с. Увисла, повіту Копичинці, де скінчив народню школу, а відтак працював як рільний робітник. Свій народній обовязок виповнив він в часах визвольної війни яко десятник-кіннотчик в Бригаді от. Шепаровича, курінi сотн. Сакви, в сотні сотн. Гавриляка. Покійний, як здисциплінований жовнір, обдарений з природи козацьким завзяттям, все був тим, що кожний приказ своєї команди виконав до кінця. Не цофався перед жадною небезпекою і ніколи перевага ворога не змусила його завернути коня з поля бою. На підїздах або яко учасник операцій більших груп кінноти, Покійний все міг бути приміром хоробрости. Він знав і виповняв лише одну команду: „Вперед!" а його працьовита шабля була знана в цілому відділі, а ще більше ворогам, що з ними зіткнулася. Славні змагання нашої Армії за столицю Галицької волости мають між своїми героями також Покійного. Тут, в травні 1919 р. тяжко ранений в ногу, пролляв Покійний в перве свою кров за Вітчину. Одначе незломне завзяття не позволило йому лишитися під рідною хоч старою стріхою прадідівської хати, щоби лічити свої рани. — „Що там нога! Я й так не потребую ходити, а на коні всиджу тай руки маю здорові до шаблі", — ось що сказав Покійний свойому Командантові. Не схотів лічити своїх ран тоді, як Рідна Земля крівавила своєю найбільшою раною. На свойому вірному коні, з шаблею в руці, переміряв Покійний степи Наддніпрянщини, куди подався враз з цілою Армією. І до цього моря крови, якою український народ від тисячі літ зливав широкі степи, долляв останки своєї крови також і Покійний. Дня 25. квітня 1920 р. одержав тяжку рану в руку. Непритомний пролежав на полі бою довший час, а кров з рани плила, плила, та з нею сплили з Покійного останки його молодечої сили, його здоровля. Повернув у рідне село та не застав вже рідної хати, ні семі, бо... „війна — війною", як співається в стрілецькій пісні. Односельчани, як могли так запомагали нещасного каліку. А він в нуждi й самоті коротав свої дні. Він— жовнір УГА!... Аж заопікувалося ним УКТОНІ. Якжеж незгоєні рани стали ще більше ятритися, як не стало вже в Покійного сили вдержатися на ногах, залізне ліжко в Українськім Домі Інвалідів у Львові стало місцем спочинку для його обезсиленого тіла. Тут пролежав кілька тижнів, безпомічний як дитина. Ліку для нього вже не було. Чах з дня на день, тихо, без стогону, який давив у собі, щоби не мішати спокою в кімнаті иншим немічникам. Ще на пів години перед смертю приняв ложечку вина, а за часок вже перестав віддихати.

Дня 4. червня 1927 р. знову дуже малий гурт українського Громадянства Львова, представники українських Товариств і інституцій та інваліди УГА з Укр. Дому Інвалідів відпровадили на янівське кладовище соснову домовину з тлінними останками бл. п. Павла Довганя. Сумне „Со святими" простелювало духові Покійного шлях на місце вічного спочинку. В щирих і патріотичних словах попрощав Покійного о. Горчинський, а член Головної Ради УКТОНІ — Др. Палійчук, прощаючи Покійного, в палких словах висказав надію кожного Українця, що кров, пролита борцями за Волю України, мусить видати бажані овочі. „Журавлі" і „Ви жертвою в бою..." відспівані хором „Сурма" були послідним прощанням з Покійним. За хвилину виросла на одна могилка свіжої землі, яку прикрито вінками: від УКТОНІ і від товаришів-інвалідів з УДІ.

* * *

Дня 2. червня ц. р. відпроваджено в Милятині старім на вічний спочинок **Петра Яремка,** старшого булавного УГА. Бл. п. Петро Яремко родився 1886 р. в Милятині старім, пов. Камінка стр. По світовій війні на заклик Української влади стає в ряди українського війська. Українській ідеї і українській зброї був так відданий і так вірний, що коли УГА відступала за Збруч, він ридав немов дитина, за своїми дітьми — канонами. Порубаний на Великій Україні в стрічі з ворогами української державности, ледви прийшов до себе. В 1920 р. вернув домів і тут господарював. Та страшне порубання голови не давало йому спокою. Вкінці не видержав болів голови і заснув на віки. Домовину несли Його товариші по зброї, хоч у цей спосіб бажаючи віддати послідню прислугу Йому на землі.

Над домовиною промовляли о. Зельський, місцевий парох, та товариші по зброї: Андрій Новосад і Андрій Жук. Всі промовці згадували Його щиру любов і вірність Україні, та бажали, щоби та вірність українській зброї не покидала їх синів. Наприкінці благали, щоби душа покійного молила Бога, щоби нас довго не карав кайданами, бо страшно жити і вмирати в кайданах.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Отсим даєсь до відома, що на 24-го ЛИПНЯ с. р., то є в неділю, будуть ПАРАФІЯЛЬНІ ЗБОРИ в Філаделфії зараз по Службі Божі в Гали Тов. Укр. Амер. Горожан, де будуть рішені важні справи і для того вже від тепер повідомляється парохіян, щоби не приобіцювалися брати участи в інших підприємствах в той самий день і в тім самім часі. 160-1

Т. І. Грицей, предс.
Мих. Дариограй, секр.

ПАМЯТАЙТЕ НА РІДНИЙ КРАЙ!

При кождій нагоді збирайте на: Рідну Школу, Інвалідів, сиріт та політичних вязнів в старім краю.

Жертви належить слати до краю через:

OBYEDNANYE
P. O. BOX 411, PHILADELPHIA, PA.

ПОСЛІДНА БОРБА В БОСТОН.

Любителі боротьби в Бостоні, які ходили цілий сезон і переповняли Опера Гавз та Велику Арену, будуть мати можність в пятницю, дня 15-го липня, у Великій Арена, бачити найкращих чемпіонів. Будуть боротись чимпіони Америки: Стронгер Люїс, Джозеф Малцевич та Станіслав Стащак, Майк Назарінн, Олександер Гаркавенко, Абе Каплан, Тони Феліціо і инші. Очікуеться до десять тисяч любителів боротьби, в числі яких богато Українців.

ПЕРЕПОЛОХ.
(Казка).

— Нема води в хаті, — каже бабуся, — піду по воду.

Взяла коромесло, почепила на нього двоє відер тай пішла.

А маленька внучка почула тай каже сама до себе:

— І в мене-ж води нема, треба й мені піти по воду.

Взяла коромесло, почепила на нього двоє відерець, тай пішла слідом за бабусею.

Побачив їх півень тай думає:

— Та се-ж і в мене немає водиці, треба й собі піти.

Взяв коромесло, почепив відерця і пішов слідом за внучкою.

Визирнула з нори мишка, побачила, що люде йдуть з відрами, тай міркує собі:

— Отсе пішли люде по воду, то піду собі й я.

Вхопила швидко коромесло, відерця тай нуж доганяти.

От і йдуть по воду: попереду бабуся, а за бабусею внучка, а за внучкою півник, а за півником мишка.

— Набрали води тай вертаються. А під яблунею лежав заяць. Наморився бідолашний, ганяючи всю ніч по полю, ляг тай заснув.

І не чує й не бачить, що попри нього ходять люде.

Коли се як повійне вітер, як обірветься яблочко, та як гепне заяця по лобі!

Як схопиться бідолашний заяць, як драпне, та просто бабусі під ноги.

А бабуся, як злякається, як кине ведра та як побіжить, побіжить!

Тай сховалася аж за коноплі.

Ще дуще злякався заяць, та як кинеться в другий бік, та як наскочить на внучку! Внучка як впаде, як схопиться та як побіжить, побіжить!...

І сховалася за діжку.

Вкрай перелякався заяць, і вже зовсім нічого не бачучи перед собою з переляку, як скочить та півневі під ноги. А півень як закокоче, як кине ведерця, та як полетить, полетить!... Та сів собі просто на пліт.

Бачучи таке лихо, мишка швидко кинула свої ведра та гульк у шпарку...

А заяць покотив тай покотив собі в ліс.

Сидить ото перелякана бабуся за коноплями тай каже:

— Ох! І як отсе утікла я від вовка!...

А внучка сховалась за діжку тай каже:

— Ох! І як я втікла від медведя!...

А півень злетів на пліт тай говорить:

— Ох! Як се мені й пощастило утічи від страшного тхора!

Мишка-ж сидить у норі тай міркує:

— Ну й справнож мені довелося втечи від такого страшного звіря!...

А заяць прибіг собі в ліс, сів під кущем, обтер з лоба лапкою піт, тай говорить:

— Ну, й як я утік від страховищ отих? Ой, ловилиж мене та ганяли! Ледви було не впіймали, та я всеж таки втік.

Митрусь.

МІТИНГИ ВІДДІЛІВ У.Н. СОЮЗА

НЮ ГЕЙВЕН, КОНН. Тов. Любов, від. 370, повідомляє своїх членів, що мітінг відбудеться в неділю, дня 17-го липня, зараз по Сл. Божій, сколо першої години пополудни в тали церковній, 127 Парк ул. Проситься всіх членів прибути на час. Довгуючі члени нехай прийдуть і вирівнають свої залеглости, бо в противнім разі будуть суспендовані. — К. Марущак, предс.; Н. Хабінець, секр.

ПЕРТ АМБОЙ, Н. ДЖ. Тов. Запор. Січ, від. 155, повідомляє всіх членів, що піврічний мітінг відбудесь в пятницю, дня 15. липня, о годині 7.30 вечером в гали під ч. 782 State St. Обовязком є кождого члена явитися на означений час на цей мітінг, бо будуть важні справи до полагодження. Буде справоздание уряду і контр. комісії; буде відчитана кореспонденція від Комітету Сиротинця У. Н. Союза. Звертається увагу довгуючим членам щоби вирівнали всі свої залеглости, бо в противнім разі будуть суспендовані. — Дмитро Федчишин.

ЛЕЙТРОБ, ПА. Бр. Усп. Пресв. Богородиці, від. 61, повідомляє своїх членів, що мітінг відбудеться дня 17. липня і проситься всіх членів прибути на мітінг та старатись вирівнати свої залеглости. довгуючі за 2 місяці зістануть суспендовані. Також будуть наради в справі балю або пікніку. Хора запомога не будесь виплачувати аж на квартальнім мітінгу. — Петро Марутяк, предс.; Стефан Королевят, кас.; Антін Скубяк, секр.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА. Тов. ім. Дмитра Вітовського, від. 375, повідомляє всіх своїх членів, що мітінг відбудеться в суботу, дня 16. липня, а год. 7.30 вечером, в Січовім Домі, 717 Норт Френклин ул. Проситься всіх членів прибути, бо маємо важні і цікаві справи до полагодження. Повинен кождий член прибути на час і привести зі собою хоч кілька нових членів; вступ безплатний. — Іван Найда, предс.; Текля Паращак, кас.; Мих. Бойко, секр.

ПАСЕЙК, Н. ДЖ. Тов. Т. Шевченка, від. 42, повідомляє своїх членів, що місячний мітінг відбудеться дня 17-го липня, о год. 2-ій пополудни під ч. 237 Hope Ave. Проситься членів прибути на мітінг та вирівнати свої належитости. Рівнож подається до відома своїм членам, що в минувшім місяцю зістали суспендовані слідуючі члени за неплаченнє вкладок: Николай Повх, Василь Шершень і Марія Давидович; з Молод. Департ. Стеафн Повх. Котрий зі суспендованих членів хоче дальше належати до Союза і Тов., нехай прийде на слідуючий мітінг, заплатить свій довг до Тов., тоді буде принятий наново. В. Лелет, предс.; О. Свитак, секретар.

ДЖЕРЗИ СИТІ, Н. ДЖ. Бр. св. О. Николая, від. 4, повідомляє своїх членів, що місячний мітінг відбудеться в суботу, дня 16. липня, в Нар. Домі, 72 Морис ул., о год. 7.30 вечер. Проситься членів явитись на означений час і вирівнати свої вкладки., бо в противнім разі будуть суспендовані. — Йосиф Крайник, предс.; Вас. Глива, кас.; Семен Кусень, секр.

МІННЕАПОЛИС, МІНН. Тов. Запорожська Січ, від. 385, повідомляє, що звичайний мітінг відбудесь о год. 7.30 вечером в середу, дня 20. липня, в гали У. Д. Просвіти, 700 Jackson St. N. E. На порядку нарад є біжучі справи, як справа Сиротинця, фотографії і другі важні справи, котрі інтересують кождого члена, тому кождий член повинен явитись на сім мітінгу. — Михаїл Канюк, предс.; Йосиф Греськів, секр.

КЛІВЛЕНД, О. Сестр. Неп. Зач. Пр. Діви Марії, від. 112, повідомляє своїх членкинь, що піврічний мітінг відбудеться в неділю, дня 17. липня, в школі парафіяльній, зараз по Сл. Божій. Буде справоздание контролі і права фонду Сиротинця та інші важні справи. По мітінгу будесь збирати місячні вкладки, тому проситься вас прийти і вирівнати свої належитости. Будемо принимати нових членкинь і дітей без оплати вступного. — О. Кульчицька, секр.

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ